

Arrest

nr. 89 145 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 maart 2011 een zevende asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 10 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 27 december 2006 een eerste asielaanvraag indiende en en ervoor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 januari 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen aanvankelijk een beslissing 'ontvankelijk' nam voor de betrokkene, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 november 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 februari 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 1 juli 2008 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 17 juli 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 januari 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 april 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 14 oktober 2009 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 februari 2010. Overwegende dat de betrokkene op 9 februari 2010 een vierde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 februari 2010. Overwegende dat de betrokkene op 18 februari 2010 een vijfde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 februari 2010. Overwegende dat de betrokkene op 21 september 2010 een zesde asielaanvraag indiende en er voor haar een afstand werd genomen aangezien ze niet opdaagde om haar motieven uiteen te zetten. Overwegende dat de betrokkene op 17 maart 2011 een zevende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een fax van een binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief gericht aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar voren brengt met een relaas waarom ze haar land heeft verlaten, ze twee brieven van vrouwen die in België wonen en vertellen waarom ze haar land heeft verlaten naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke brieven reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat ze afkomstig zijn van familie en vrienden, dat documenten van vrienden en familie geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat het volledig handgeschreven documenten betreft, dat ze dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kunnen zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief van een advocaat naar voren waarin deze stelt dat de betrokkene documenten heeft om voor te leggen waarbij opgemerkt moet worden dat ingegaan werd op alle documenten die de betrokkene naar voren bracht. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op, "de schending van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de machtsoverschrijding."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd moet worden.

Dat de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Daarenboven moet zij afdoende zijn.

Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

Dat de verzoekster ter staving van haar nieuwe asielaanvraag een stukkendossier neergelegd had waarin de nieuwe elementen die zij ter beoordeling van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen wou voorleggen.

Dat de tegenpartij van mening is dat de documenten die door de verzoekster voorgelegd werden ten titel van nieuwe elementen in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 niet in aanmerking genomen kunnen worden.

Dat men bij lezing van de betwiste beslissing echter vaststelt dat de tegenpartij deze documenten reeds grondig onderzocht heeft.

Dat de tegenpartij met name van mening is dat de briefwisseling van de vrienden en van de moeder van de verzoekster handgeschreven documenten van loutere private aard zijn, en dat deze bijgevolg geen enkel officieel karakter kunnen hebben.

Dat, wat de andere documenten betreft, de tegenpartij aanduidt dat zij tijdens één van de vorige asielaanvragen neergelegd hadden kunnen worden.

Dat de tegenpartij zich op die manier al uitgesproken heeft wat de grond en de relevantie van de eerste documenten betreft, terwijl dit de taak van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen is, hetgeen zij niet mag doen zonder de in het middel beoogde beschikkingen te schenden.

Dat zij trouwens onwettig besluit dat de verzoekster, met het neerleggen van deze documenten, er niet in geslaagd is aan te tonen dat zij in geval van terugkeer het risico liep vervolgingen en ernstige aantastingen te ondergaan, hetgeen haar bevoegdheden overschrijdt.

Dat één van de "private" documenten in werkelijkheid opgesteld is door een persoon die in België de hoedanigheid van vluchteling bekomen heeft, en die, wegens haar functie in RUSLAND, van de door de verzoekster geleden problemen kon getuigen.

Dat een ander document, dat van haar moeder afkomstig is, thans van het bezoek van de overheden getuigde.

Dat de Raad van State reeds talrijke keren terecht beoordeeld heeft dat er in dat geval vernietiging plaats moet vinden.

Dat de verzoekster de Rechstpraak in die zin aan het dossier voegt.

Dat er in ieder geval aan herinnerd moet worden dat in de parlementaire documenten van de wet van 15 december 2006, die de wet van 15 december 198 wijzigt, de bevoegdheden van Dienst Vreemdelingen-zaken wat de nieuwe procedure inzake het asiel vermindert zijn.

Dat deze zo « geen enkele rol in het onderzoek zelf van een asielaanvraag speelt, maar zich beperkt tot een administratieve steun waf de behandeling van deze aanvraag door andere instanties betreft »

Dat de grond van de nieuwe documenten, de vraag of zij de huidige vrezes van de verzoekster rechtvaardigen, volkomen tot het onderzoek van de asielaanvraag behoort, hetgeen tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen deel uitmaakt.

Dat de tegenpartij, tenzij de macht die de wetgever haar toegekend heeft te overschrijden, tot dergelijke besluiten niet mocht komen en de betwiste beslissing niet mocht nemen.

Dat de tegenpartij, in die fase van de asielaanvraag, de documenten op concrete wijze inderdaad niet mocht bekijken, maar slecht moest onderzoeken en nagaan of het wel degelijk over nieuwe documenten in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 ging.

Dat zij bijgevolg niet mocht beweren, enerzijds, dat deze documenten geen nieuwe elementen kunnen vormen die de inleiding van een nieuwe asielaanvraag kunnen rechtvaardigen, en deze anderzijds te onderzoeken, en achten dat deze niet relevant zijn om het vluchtelingenstatuut en/of het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

Dat het feit dat deze briefwisseling van private aard is in ieder geval niet voldoende is om deze documenten op slag opzij te zetten.

Dat « de briefwisseling van een familielid of van een vriend inderdaad een begin van bewijs is, die niet opzij gezet mag worden om de enige reden dat zij een privaat karakter vertoont of door een naaste opgesteld werd. » (arrest nr. 58.142 / zaak 64969).

Dat de Raad van State reeds beslist had dat « in specie, de brief van SO juni 2001 een nieuw element in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 kan uitmaken. » (Arrest van de Raad van State nr. 97.954 van 25 juli 2001).

Dat de tegenpartij dus de nieuwe asielaanvraag in acht had moeten nemen, en het dossier aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen had moeten overmaken.

Dat het middel oprecht is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”.

2.4. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat een document nieuw is in de zin dat het niet eerder werd voorgelegd, volstaat derhalve niet om het stuk als een nieuw element te beschouwen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekster de door haar ter ondersteuning van haar zevende asielaanvraag neergelegde documenten, namelijk de fax van een binnenlands paspoort, een brief van haar hand gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met daarin een relaas waarom ze haar land van herkomst heeft verlaten, en twee brieven van vrouwen die in België wonen en die vertellen waarom verzoekster haar land van herkomst heeft verlaten, reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Hiermee geeft de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat de stukken geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verzoekster geeft nergens in haar verzoekschrift aan dat de betrokken stukken elementen bevatten die dateren van na het afsluiten van de eerste asielaanvraag. Ze brengt ook niets in tegen de overweging dat ze de betrokken stukken eerder had kunnen voorleggen. Volgens verzoekster duidt de gedane beoordeling erop dat de verwerende partij zich uitgesproken heeft wat de grond van de documenten betreft, doch zij past binnen de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij toebedeelt en vormt op zich een voldoende schragend motief om de betrokken documenten niet te weerhouden als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster uit in haar verzoekschrift ook kritiek aangaande een bijkomend motief voor wat betreft de door haar neergelegde brieven van twee vrouwen die ze kent, maar kritiek op een overtollig motief,

zelfs onderbouwd met rechtspraak dienaangaande, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

2.7. Volledigheidshalve, waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift nog een schending opwerpt van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non in casu. De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM, daar waar verzoekster geen nieuwe elementen overmaakt in het kader van haar zevende asielaanvraag, geen begin van bewijs overmaakt aangaande de problemen in haar land van herkomst, en de aangehaalde problemen aldaar reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van zes asiel-aanvragen die afgewezen werden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geenszins inhoudt dat verzoekster naar haar thuisland moet terugkeren.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA